

ringen af det solgtes værdi ske fradrag for sælgerens eventuelle udgifter i forbindelse med videresalg til f. eks. reparation og transport, men ikke for hans eventuelle avance ved videresalget.

Justitsministeriet er enig i, at det som anført i betænkningen s. 97 i princippet er sælgerens videresalgspris på tilbagetagesestidspunktet, der skal lægges til grund ved fastsættelsen af det solgtes værdi. Vil en nødvendig istandsættelse, f. eks. af en bil, imidlertid føre til, at den på videresalgstidspunktet vil høre til en ældre årgang end på tilbagetagesestidspunktet, finder justitsministeriet dog, at der ved værdiopgørelsen bør tages hensyn hertil.

Justitsministeriet har overvejet, om der – som foreslået i § 37, stk. 4, i betækningsudkastet – bør gives justitsministeren bemyndigelse til at fastsætte vejledende regler om vurderingen af de forskellige arter af løsøre, som sælges med ejendomsforbehold. I betænkningen s. 111 er nævnt, at bestemmelsen refererer sig til reglerne i § 26 og § 29 om den værdifastsættelse, der skal finde sted, når det solgte tages tilbage, og at bemyndigelsesreglen f. eks. vil kunne tænkes udnyttet til at udarbejde priskataloger eller godkendte sådanne, således at disse kan danne udgangspunkt for den værdiansættelse, fagedretterne selv foretager, eller som foretages af udmeldte vurderingsmænd. Udarbejdelse eller godkendelse af sådanne priskataloger vil imidlertid let blive en meget arbejds- og tidskrævende opgave, hvortil kommer, at justitsministeriet i de fleste tilfælde ikke selv vil have den fornødne sagkundskab til at udarbejde eller godkende sådanne priskataloger, men må støtte sig på indhentede udtalelser fra berørte organisationer, fagedretter og andre sagkyndige. Dette vil let medføre, at sagsbehandlingstiden bliver for lang i forhold til prisudviklingen. Da endvidere § 28, stk. 2, hvorefter kreditors restfordring som hovedregel bortfalder i forbrugerkøb, må antages at medføre, at det ikke så ofte som nu bliver nødvendigt med en formelig værdiansættelse på grundlag af en vurdering, har justitsministeriet ikke fundet, at der er tilstrækkeligt behov for en regel, hvorefter justitsministeren bemyndiges til at fastsætte vejledende regler for vurderingen.

Til § 27

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 5, stk. 1, og § 27 i betækningsudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 97.

Til § 28

Bestemmelsen, som med enkelte redaktionelle ændringer svarer til betækningsudkastets § 28, fastsætter, i hvilket omfang kreditor, efter at det solgte er taget tilbage, kan gøre en restfordring gældende mod køberen, og på hvilken måde dette i givet fald kan ske.

Til stk. 1.

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 5, stk. 2. Af sammenhængen med stk. 2 fremgår, at stk. 1 alene vedrører køb, som ikke er forbrugerkøb.

Til stk. 2.

Bestemmelsen, som er ny i forhold til den gældende afbetalingslov, fastslår i overensstemmelse med udvalgets flertals forslag, at kreditor i forbrugerkøb som hovedregel afskæres fra at gøre en eventuel restfordring gældende mod køberen efter det solgtes tilbagetagelse. Bestemmelsen har nøje sammenhæng med § 23, hvorefter kreditor i forbrugerkøb som altovervejende hovedregel skal søge sig fyldestgjort gennem tilbagetagelse af det solgte. Der henvises derfor tillige til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Som nævnt i betænkningen s. 97–99 har udvalgets flertal bl. a. lagt vægt på, at de fleste kreditorer i praksis ikke gør deres restfordring gældende mod køberen, og at ejendomsforbehold kun bør tages, hvor og på sådanne vilkår at det giver kreditor rimelig realsikkerhed i det solgte. Bestemmelsen skal således sammen med § 23 medvirke til, at salg med ejendomsforbehold inden for forbrugerkøbsområdet får et mere naturligt område, end tilfældet er i dag.

Mindretallet har henvist til, at reglen er et brud på princippet om, at indgåede aftaler fuldt ud skal holdes, og at det er betænkeligt at afskære restfordringen, når § 22 giver adgang til at udsætte en begæret tilbagetagesforretning, jfr. betænkningen s. 99. Pengeinstitutternes repræsentant i udvalget har anført, at for køberfinansieringen i pengeinstitutterne vil § 28, jfr. § 23, føre til, at løbetiden og udbetalingsens størrelse må afpasses efter tingens levetid i stedet for efter en afviklingstid, der er tilpasset kundens ønsker, jfr. betænkningen s. 282–283.

Adskillige erhvervsorganisationer har under høringen udtrykt tilsvarende betænkeligheder. En af retterne har endvidere anført, at reglen kan indebære en risiko for, at sælgere vil betinge sig hurtigere amortisering og være mindre tilbøjelige til at